

Sygn. akt I UK 340/15

POSTANOWIENIE

Dnia 11 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wrębiakowska-Marzec

w sprawie z odwołania A. K.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w B.
o zapłatę,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 11 października 2016 r.,
wniosku o uzupełnienie postanowienia Sądu Najwyższego
z dnia 9 czerwca 2016 r., sygn. akta I UK 340/15,

oddala wniosek.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 9 czerwca 2016 r. Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia do rozpoznania skargi kasacyjnej A. K. (pkt. I) oraz przyznał adw. Z. D.-D. od Skarbu Państwa tytułem nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu w postępowaniu kasacyjnym kwotę 120 zł powiększoną o podatek od towarów i usług, a poza tym wniosek oddalił (pkt II).

Pełnomocnik z urzędu złożyła w terminie określonym w art. 351 k.p.c. wniosek o uzupełnienie powyższego postanowienia w pkt II przez przyznanie kosztów obejmujących niezbędne, udokumentowane wydatki w postaci poniesionej opłaty podstawowej od skargi kasacyjnej w kwocie 30 zł oraz opłaty pocztowej w wysokości 4,20 zł.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek jest niezasadny.

Po pierwsze, przesłanką uzupełnienia orzeczenia w trybie art. 351 k.p.c. jest - między innymi - sytuacja, w jakiej sąd nie zamieścił w wyroku (postanowieniu) dodatkowego orzeczenia, które według przepisów ustawy powinien był zamieścić z urzędu. W odniesieniu do kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu oznacza to, że uzupełnienie orzeczenia w tym przedmiocie może mieć miejsce tylko wówczas, jeśli nie zawiera ono rozstrzygnięcia co do tych kosztów. Tymczasem w postanowieniu z dnia 9 czerwca 2016 r. wniosek pełnomocnika z urzędu o przyznanie kosztów ponad kwotę 120 zł został oddalony.

Po drugie, w skardze kasacyjnej pełnomocnik wnioskodawczyni złożyła jedynie wniosek o „zasądzenie na rzecz pełnomocnika powódki ustanowionego z urzędu kosztów zastępstwa procesowego nieopłaconych w całości ani w żadnej części”, a więc o przyznanie rzeczywistego wynagrodzenia, o którym stanowi § 19 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.). Wniosek ten nie zawierał (nie obejmował) natomiast żądania zwrotu składników kosztów określonych w § 19 ust. 2 tego rozporządzenia, ani też wyszczególnienia niezbędnych, udokumentowanych wydatków.

Należy wreszcie zwrócić uwagę, że opłata od skargi kasacyjnej nieprzyjętej do rozpoznania przez Sąd Najwyższy podlegała zwrotowi na zasadach określonych w art. 79 ust. 1 pkt 2 lit. b ustawy z dnia 28 lipca 2005 r. o kosztach sądowych w sprawach cywilnych (jednolity tekst: Dz.U. z 2016 r., poz. 623).

Z powyższych względów postanowiono jak w sentencji.